

Nem tudom, a parlamentben ülő képviselők közül – akikkel megszavaztatják a kárpótlás mértékét és ki-fizetésének módját, idejét, akadt-e valaki, aki e hír értelmét a maga valóságában felmérte, és annak valódi célját megértette? Elgondolkodott azon, hogy ilyen mértékű zsidó vagyon létezése akárcsak elképzelhető-e? Nincs tudomásunk arról, hogy bárki is megkérdőjelezte volna.

A nemzet keserű pohara már-már csordultig telt, amikor 1953. s. március 5-én meghal a világtörténelem legnagyobb hőhéra, a szabadkőműves Sztálin. Halálának oka máig vitatott. Nincsenek kevesen azok, akik teljes meggyőződéssel állítják, hogy környezete gyilkolta meg. Ha így van, akkor semmi kétség sem merülhet fel, hogy éppen szabadkőműves testvérei végeztek vele. Ezt alátámasztani látszik a még Sztálin által letartóztatott zsidó orvosok gyors szabadlábba helyezése. Úgy tűnik, szellemi leépülésével közvetlen környezete is egyre nagyobb veszélybe került. Az amerikai kormányzattal egyetértésben felszított "hidegháború" oltárán már nemcsak ellenfeleit, hanem legbizalmasabb munkatársait is válogatás nélkül áldozta fel. Ez a Rettegett Iván korabeli pszichózis nemcsak a szovjetunióbeli szabadkőműves oligarcháknak vált kellemetlenné, hanem akadályozta az Egyesült Államok háborús osztalékának behajtását is, amely a föld gyarmatainak újraelosztásában várt realizálásra. Mégpedig a Szovjetunió által felszított forradalmi fellázításával. Különösen az olajban gazdag gyarmati területek váltak Amerika érdeklődésének fő területeivé. Az ugyancsak szabadkőműves Churchill már a háború alatt is gyanút fogott. Nem véletlenül jegyezte meg, hogy Roosevelt "szerelmes pillantásokat vetett egyes olajkútjaira".<sup>40</sup>

A Kreml urai Sztálin halálával fellélegezhettek, de az utódlás körül bizonytalanság lépett fel. A diktátor titkára,

Malenkov ugyan képes volt a nagy öröm közepette megszerezni Sztálin székét, de megtartani nem tudta. Rövid politikai küzdelem következett, amelyből a szabadkőműves Hruscsov került ki győztesen. A szovjet megkönnyebbülés természetesen bizonyos mértékig áterjedt a kelet-európai gyarmatokra, így Magyarországra is. A nemzet változást várt. Egybehangzó volt a társadalom véleménye, hogy a változás már csak jobbat hozhat. Reményeink – ha részben is – rövidesen megvalósultak. Az új szovjet vezetés úgy tűnik, jól ismerte a birodalom lelkiállapotát, amelynek kitapintása nem is volt olyan nehéz. Kelet-Németországban Sztálin halála után alig több, mint három hónappal a berlini felkelést kellett szovjet tankokkal leverni. Lengyelországban több kisebb munkásmegmozdulással volt kénytelen a kommunista kormányzat szembeszállni. Budapesten a csepeli munkások jelentkeztek "vadsztrájkokkal". Lépni kellett tehát!

A ravasz Rákosi megpróbál elébe menni a várható szovjet irányváltásnak. 1953. május 17-re országgyűlési választásokat írat ki, hogy a párt és a saját hatalmát "megerősítse". Hiába tereli a választásra jogosultak 98 %-át az urnákhoz, akik egyedül választható népfrontjelöltekre ugyanilyen arányban leadják ugyan a szavazataikat, a tömegek lelkiállapota azonban továbbra is zaklatott.

A Szovjetunió régi új vezetőit nem téveszti meg Rákosi hazardjátéka. Gyors cselekvésre határozzák el magukat. 1953. június 12-én Moszkvába rendelik a magyar párt és kormányküldöttséget, mégpedig az általuk meghatározott összetételben. Így lesz a "delegáció" tagja a néhány évig látszólag mellőzött Nagy Imre is. Rákosit a szovjet párt prezídiumában Molotov, Hruscsov, Malenkov, Berija és Mikoján (mondhatnánk: a szovjet szabadkőműves páholy legfelsőbb vezetése) veszi kezelésbe. A nyugati sajtó szerint

szigorú dorgálásban részesült, amiért olyan pontosan végrehajtotta a tőlük kapott utasításokat. Állítólag még zsidó mivoltát is fejére olvasták. Majd utasították, hogy a párt főtitkári poszt megtartásával a miniszterelnöki széket adja át más politikusnak, mégpedig Nagy Imrének. Az akkori sokat hangoztatott magyar "függetlenségre" jellemző, hogy miniszterelnökét Moszkvában nevezik ki.

Nagy Imre személyének kiválasztása a magyar la-kosság, különösen a parasztság körében bizonyos meglepedettséget eredményezett. A politikai elemzők közül is kevesen akadtak, akik latolgatni próbálták; vajon miért éppen Nagy Imre? A kérdés megválaszolásához Nagy Imre személyiségének teljes feltárására, nem különben a szabadkőműves gondolkodás ismeretére van elengedhetetlenül szükség.

Nagy Imre részt vett az első világháborúban. Az Oroszországban lévő hadifogolytáborban ő is bekapcsolódik a kommunista mozgalomba. Mondhatnánk, ott volt a bolsevizmus születésénél. Egyes kommunista ellenfelei még azzal is megvádolták, hogy részt vett II. Miklós orosz cár meggyilkolásában. Ez azonban nem bizonyult igaznak, de a befektítési kísérlet alkalmas arra, hogy feltételezzük; talán még a bolsevizmus világra segítésében is lehetett valami sokadrangú szerepe. 1928-tól 1944-ig megszakítás nélkül a Szovjetunióban élt. A második világháború idején a moszkvai rádió magyar szerkesztőségében dolgozott. Megúsza Sztálin tisztogatási akcióit, amelynek pedig még Kun Béla is áldozatául esett. Az a zárt zsidó klikk, amely Moszkvában a magyar kommunista szervezkedés élére verkedte magát, nem zsidó létére mindvégig megtúrte maga között. Mindez kikezdehetetlen kommunista hűségét és megbízhatóságát jelzi, ugyanakkor semmi kétséget sem hagy az iránt, hogy a bolsevista szabad-

kőműves páholy tagjai közé fogadta, amely tulajdonképpen a zsidóság szolgálatába állította, amit Nagy Imre fenntartás nélkül vállalt. Tehát az ősi szabadkőműves eskü és az azt megalapozó szigorú fogadalmak hozzákötötték a zsidósághoz. Lassú megfontolt modora, magyar fajú arckaraktere, amelyet magyaros bajuszával – aligha véletlenül – még ki is emelt, nem utolsósorban keresztény vallása őt tette a legalkalmasabbá – hogy a római katolikus egyház fogalmait használjuk – az ördög ügyvédjének szerepére. Őt jelölik ki a bolsevista szabadkőműves páholy hivatalos ellenzékének. Ez azzal a feladattal járt, hogy a pártpáholy hatalomra jutása idején a bolsevista kormányzat politikáját – rendkívül árnyaltan – esetenként bírálja. Az ilyen magatartás felébreszti és magára vonja a sanyargatott lakosság szimpátiáját. Ezt elősegítendő, látszólag félre is állítják, majd ismét a hatalomba vonják. Különösen nagy szükség van ilyen emberre hatalmi krízis idején. Könnyen meg lehet játszani egy praktikus kormányválságot. A nép észre sem veszi, hogy az általa, akkor már követelt, korábban mellőzött kommunista vezető tulajdonképpen a bolsevista hatalmat menti át békésebb időkre. Vagyis ez az "ördög ügyvédje" nem más, mint a kommunizmus biztonsági szelepe. Ez a mesterséges pártellenzék tulajdonképpen minden kommunista pártban ki van jelölve. Elég, ha csak a lengyel Gomulkát, vagy a csehszlovák Husakot említjük, akiket szükség esetén ugyan csak előhúztak a talonból. Ez a kétsíkú módszer jellemző a világ láthatatlan szabadkőműves központjának működésére is, éppen ezért eredetét is ott kell keresni. Ennek jegyében alakították ki a második világháború utáni úgynevezett "hidegháborút", amely a két nagyhatalom, az Egyesült Államok és a Szovjetunió legfelső vezetése között, egymás útszéli ócsárlása ellenére sohasem létezett. A két hatalom második világháború érdekében megkötött szövetségi

viszonya, amelynek gyökere az 1933/34. évi Roosevelt-Litvinov szerződésig, vagyis a Szovjetunió-Amerika által történt diplomáciai elismeréséig nyúlik vissza, a mai napig megszakítás nélkül működik. Ebből a láthatatlan központból irányították mind a kapitalista, mind pedig a szocia-listának nevezett államkapitalista gazdaság mechanizmusát; csakúgy mint politikai ideológiáját. Ezek a láthatatlan agyak tervezték meg egyfelől Eisenhower elnök "rab népek felszabadítási doktrínáját", másfelől az 1956-os magyar szabadságharc szovjet vérbefojtásának menetrendjét, de erre még visszatérünk.

Ez a kétarcúság jellemzi világunk külpolitikai folyamatait is, de különösképp az Egyesült Államok és a Szovjetunió viszonyát. Az első cirkuszi szemfényvesztés a "kínai forradalom" győzelme, amelynek előzményei még a második világháború idejére nyúlnak vissza. A láthatatlan külügyi agytröszt már a háború utáni helyzetet elemzi. Víziójában megjelenik a hatalmas kínai demográfiai robbanás, amely már a háború előtt is jellemezte ezt az érdekes, nehezen megismerhető birodalmat. Hogy az amerikai látható és láthatatlan tervezőket mennyire foglalkoztatja Kína háború utáni sorsa, arról Harry Hopkins, Roosevelt legfőbb bizalmasának egy, még a japán kapitulációt megelőző feljegyzése a leghitelesebb bizonyíték. Íme: "Ha meg kellene jelölnöm azt az országot, amelynek sorsában az Egyesült Államok politikai és gazdasági szempontból a leginkább érdekelt lesz, az elkövetkező száz évben, habozás nélkül a Kínai Köztársaságot választanám. Ha Japánt legyőzzük, ezzel Kínából a világ egyik legnagyobb szárazföldi hatalma lesz." <sup>41</sup>

A Kína elleni szabadkőműves cselszövés 1943 november végén öltött első ízben látható formát. Amikor az első kairói értekezleten Csang-Kaj-sek Roosevelt segítségét kérte a

háború utáni angol területen kívüliség felszámolásához Hongkongban, Sanghaiban és Kantonban. Az amerikai elnök furcsa feltételt szabott. Nem kevesebbet kért, minthogy még a háború alatt Csang alakítson új egységkormányt, amelybe a yenani kommunistákat is vonja be. A meglepett Csang megpróbált további igényeket támasztani, mivel rájött, hazájának nem Japán, hanem Amerika a legfőbb ellensége. Arra kérte Rooseveltet, hogy szorítsa rá Szovjetuniót, hogy a háborús osztozkodás során tartsa majd tiszteletben Mandzsúria határait. Mint a vásári alkuszok, Roosevelt is tovább emelte a tétet. Csak abban az esetben tett erre ígéretet, ha Csang-Kaj-sek kötelezettséget vállal arra, hogy a háború után biztosítja a "demokratikus" választásokat Kínában. A politikai licit végeredményét ma már ismerjük. A háború utáni demokratikus választások helyett Rooseveltek más megoldást választottak, nehogy a yenani kommunisták alul maradjanak a választási küzdelemben. Az amerikai elnök már 1942-ben katonai tanácsadót küldött Csang-Kaj-sekhez Stilwel tábornok személyében, hogy Kína Japán elleni háborúját segítse. A tábornok jelentéseiben keserűen panaszolta, hogy a kínaiak Japán helyett sokkal inkább Mao Ce-tung gerilla serege ellen folytatnak háborút. Ugyanakkor Mao gerilla csapatai még amerikai parancsnokság alatt is harcoltak Japán ellen. Az Amerikából Kínába érkező különböző "missziók" fokozatosan a yenani kommunisták felé orientálódtak. Rövid idő múlva érdemi tárgyalásokat többnyire csak a kommunistákkal folytattak. Az amerikai szabadkőműves ámtás iskolapéldájával találkozhatunk a kínai kártyakeverés során. A két atombomba bevetése utáni japán kapituláció váratlanul érte az amerikai kormányzatot, nem különben a hadiipart. A szívós Japán elleni háborúhoz legyártott nagy mennyiségű hadianyag feleslegesnek bizonyult. Piacot kellett találni

elhelyezésére. Míg az amerikai kormányzat titokban mindent elkövetett a kínai kommunisták hatalomra juttatása érdekében, addig az amerikai kongresszus hatalmas összegeket szavazott meg Csang-Kaj-sek kommunista gerillák elleni polgárháborújához. Több, mint négy milliárd dollár értékben szállítottak részére különböző hadifelszerelést, mintegy hatszorosát annak, amit az egész világháború alatt kapott. Csang hadügyminisztériumát valósággal ellepték az amerikai tanácsadók. Az amerikai kormány Marshall tábornokot küldi Kínába, hogy "közvetítsen" a harcoló felek között. Ugyanakkor az amerikai katonai tanácsadók olyan mesterien koordinálják a fegyverszállításokat, hogy annak legnagyobb része a Mao-féle "néphadsereg" kezébe kerül. Marshall 1948-ban arról tájékoztatja főnökeit, hogy a néphadsereg az év első három hónapjában 270.000 amerikai puskát, 34.000 gépfegyvert, 14.000 automatafegyvert zsákmányolt. Az amerikai tanácsadók jóvoltából közvetlenül az ölükbe hullott zsákmánnyal könnyűszerrel legyőzték Csang-Kaj-sek elárult hadseregét. A láthatatlan világkormány elégedetten nyugtázta 1949-ben a Kínai Népköztársaság kikiáltását.

Még Chamberlain kormányzása idején "kialakult" a három szabadkőműves nagyhatalom; az Egyesült Államok, a Szovjetunió és Anglia kormányfői között a rendszeres üzenetváltás, a levélbeni egyeztetés. E levelezésből a Szovjetunió külügyminisztériuma a háború befejezése után 30 évvel, 1976-ban adott ki egy kétkötetes válogatást. Ezt a magyarországi Kossuth Kiadó az Ungvári Kárpáti Könyvkiadóval közös kiadásban 1981-ben bocsátotta a magyar nagyközönség rendelkezésére. E galád levelezési háromszög számos kötéltrevaló szélhámossága kiderül ugyan, de gondosan ügyeltek arra, hogy a legféltettebb titkok továbbra is zárva maradjanak. Hisz tudjuk, Churchill ezek közül

többet száz évre zároltatott. Ez az információcsere a diplomáciai és hadműveleti munka összehangolásán kívül kiterjedt a haditechnikai fejlesztésekre és találmányokra is. Közöttük magára az atomkutatás eredményeire. Ennek lett a következménye, hogy a Szovjetunió a nagyon kevés beavatotton kívül mindenki meglepetésére már 1949. szeptember 25-én felrobbantja első atombombáját. Teszi ezt annak ellenére, hogy a Szovjetunióban az atomkutatással meglehetősen későn kezdtek el foglalkozni. Tudunk arról, hogy a kutatást vezető Kurcsatov 1942-ben még a fronton szolgált. A segítség nyilvánvalóan az Egyesült Államokból jött. Mivel ekkor már "tombolt" a hidegháború és egyre többen fejezték ki Amerikában a gyanakvásukat, a kormánynak valamilyen magyarázatot kellett adnia, annál is inkább, mert a bizalmatlanság lángjai a kormányzat magasságába is felcsaptak. A helyzet megmentésére szabadkőműves áldozatot hoznak. A zsidó Rosenberg házaspárt teszik az oltárra. Az atomkutatásban nem volt ugyan meghatározó szerepük, korábban sohasem hallottuk a nevét, pestiesen szólva mégis ők vitték el a balhét. Halálra ítélték és kivégezték őket. Gyermekeik mai napig tagadják szüleik bűnösségét. Nyilván tudják, hogy miért. Az amerikai nagyközönség meggyőzésére érdekes módon veszik igénybe a "szocialista tábor" segítségét. A Szovjetuniótól Romániáig a már korábban megszervezett békemozgalmak hatalmas tiltakozó gyűléseket szerveznek országszerte a Rosenberg házaspár megmentésére, amely még Sztálin halála után is folytatódik. Az amerikai kormány eltökéltségét bizonyítandó; az egész világ tiltakozása ellenére Rosenbergéket 1953. június 19-én kivégzik. Ezzel az amerikai kormányzat ellen táplált gyanú úgy tűnik eloszlik, az ügy nyugvópontra tér. Majd csak a nyolcvanas évek elején kerül ismét a sajtó érdeklődésének látókörébe, de ekkor új név



bukkan fel, mégpedig Fuchse (Merő véletlenül ismét egy zsidó!), hogy ő juttatta az oroszok kezére az amerikai atomtitkot. Hogy akkor mégis miért végezték ki Rosenberget? Arról már nem esik szó.

Az atomtitok rejtélye azonban egészen más. Első ízben Quigley Carrol dr. a Harvard és a Princeton egyetem tanára fedi fel az 1966-ban megjelent Tragédia és reménység című könyvében. Ismerteti Jordan Racey őrnagy eskü alatt, a Kongresszusi Bizottság előtt tett vallomását. Jordan őrnagy a második világháború idején a Szovjetunióknak nyújtott kölcsönbérleti fegyver és élelmiszersegély szállításával volt megbízva, s munkáját közvetlenül Harry Hopkins, Roosevelttel bizalmasa irányította. Jordan vallomása szerint Harry Hopkins 1943-ban személyesen rakatott fel több fekete bőröndöt egy Szovjetunióba induló segélyt szállító repülőgépre. Jordan őrnagy ellenőrizte a bőröndök tartalmát és megállapította, hogy azok tele vannak az Egyesült Államokra vonatkozó kémkedési iratokkal. Jordan megtiltotta a repülőgép felszállását és Washingtonba repült jelenteni a különös esetet. Jordan őrnagy csak akkor lepődött meg, amikor hazafiúi éberségéért szigorú fegyelmi eljárással fenyegették meg. Később Hopkins utasította több szállítmány finomított uránium Szovjetunióba küldésére is. Szakértők szerint ez az uránmennyiség jóval több volt annál, mint ami egy atomrobbanáshoz szükséges. Hopkins háború utáni korai halála miatt a botrány feledésbe merült, gondos kezek gyorsan elsimították.<sup>42</sup> Itt említjük meg, hogy a Los Alamosi Atomkutató telep vezetője még a világháború előtt néhány hónapig a Szovjetunióban tartózkodott és mindvégig Berija, a titkos rendőrség főnökénél lakott. Openheimer különös vendéglátásáról az 1990-es rendszerváltást követően maga Berija fia tájékoztatta a sajtót. Nem kell tehát keresni azokat a kémeket, akik "ellopták" és a Szovjetunió

kezére juttatták az amerikai atomkutatás eredményeit, hiszen azok akkor az Egyesült Államok élén álltak. A Szovjetunió a nukleáris ismereteket első kézből kapta a szövetségi együttműködés keretében. Maga ez a történet is meggyőző példája annak a mesterien felépített szemfényvesztésnek, amely a második világháború történetírásában több mint ötven éven át megtéveszteni volt képes az egész világ közvéleményét.

Csak hab a tortán, hogy a Szovjetunió négy év múlva 1953 augusztusában kipróbálja az első hidrogénbombáját is.

A Rákosi vezette küldöttség Moszkvából való hazatérése után a parlamenttel is szentesítették Nagy Imre miniszterelnöki kinevezését. A moszkvai direktívák alapján haladéktalanul kezdetét veszi az irányváltás, amely többnyire csak a kormányzást jellemzi. Nagy Imre 1953-as megbízása jelenti Magyarországon a szocialista tervgazdálkodás első reformját, amely megszakításokkal, esetenkénti visszalépésekkel, majd eltart egészen 1990-ig, a teljes fordulatig. A kormányzati reformot a párt csak kényszeredetten, furcsa fanyalgással követte. Az új kurzus első és jelentős intézkedése a parasztságra nehezedő nyomás enyhítése volt. Ennek keretében lehetőséget adtak az erőszakkal összetákolt működésképtelen szovjet mintájú termelőszövetkezetekből való kilépésre. Mondani sem kell, ezek a kolhozok szinte hetek alatt kártyavárként omlottak össze. Majd a munkások dinamikus emelkedő normáit állították vissza teljesíthető szintre. Széleskörű amnesztia keretében megszüntették az amúgy is törvénytelen internálásokat. Sok mondvacsinált bűncselekményt vizsgáltak felül és helyezték szabadrálbra az elítélteket. Sokan nyerték vissza szabadságukat, főleg parasztok. Megszüntették a kuláklisztát. A hivatalos politika, hangfogókkal ugyan, de elítélte a személyi kultuszt, sőt a törvénytelen ségek okát is

ennek burjánzásában jelölte meg. Visszafogták a nehézipar erőntúli fejlesztését, vele együtt a hadikiadásokat is.

El kell azonban oszlatnunk azt a hiedelmet, hogy erre az irányváltásra azért volt szükség, mert a nép nyomora – bár valóban kétségbeejtő állapotok uralkodtak – tetőfokára ért és egy várható forradalmi felkelést kellett megelőzni. Ettől a hatalomnak sem Moszkvában, sem Budapesten nem kellett tartania. A legkisebb engedetlenség miatti megtorlás és a megtorlás elleni félelem olyan nagy volt, hogy ennek valószínűsége teljesen kizárható. A személyi kultusz túltengése sem ad kellő magyarázatot, hiszen a maga módján Hruscsov is, később Brezsnyev még inkább igyekezett a saját személye kultuszát kiépíteni. Az ideológia megtisztítása, fényének kiglancolása még kevésbé szerepelt az okok között. Hiszen jól tudjuk, az ideológia csupán eszköz a mindenkor gazdaságirányítás kelléktárában. Egy öntörvényei szerint jól működő gazdaságnak semmiféle ideológiára nincs szüksége.

Ezúttal viszont éppen az ideológia túlsúlya, mindenhatósága jelentett leküzdhetetlen akadályt a gazdaság működésében. Magyarország Rákosi minden törekvése ellenére sem vált a vas és acél országává, hanem továbbra is mezőgazdasági ország maradt. Hazánk a háború előtti békeévek idején megcsónkítva és minden mezőgazdasági géppark hiánya ellenére csaknem fél Európát ellátta kenyérrel. Most pedig a háború befejezése után nyolc évvel magában az országban jegyre kell adni a kenyeret. Míg Magyarországot Kelet-Európa éléskamrájának hitték, addig őt magát is külföldről kellett élelmezni. Be kellett tehát vezetni a Lenin által is kipróbált NEP-korszakot, az egy lépés hátra, két lépés előre tézisé. Most is ez történt, kikölcsönözték Lenin könyvtárából, lefűjták róla a port és alkalmazták. Vajon ezt pont Rákosi vagy Nagy Imre ne tudta

volna, hiszen a Szovjetunióban Lenin idevonatkozó írásait eredetiben olvashatta és olvasta is. Nagy Imre mint fegyelmetezett kommunista testvér ellenvetés nélkül vállalta rövid életű levezenylését. Rákosi vonakodását sem ideológiai megfontolások motiválták, hanem hiúsága, amiért az új irányvonal levezetését nem rá bízták, s így látszólag a mellőzött, majdhogynem a bukott vezető szerepére kárhoztatták. Hiszen ismerjük végleges bukása után tett, egy jellemző nyilatkozatát, miszerint Magyarországon azért építette ki a szocialista alapú tervgazdaságot, mert erre utasították, ha a modern kapitalista gazdasági modell létrehozását kérték (rendelték) volna, akkor azt valósítja meg. Cinikus ugyan, de alaposan rávilágít zsidó mivoltára, elvhűségére, amelyet alattvalóira szó szerint tüzzel-vassal kényszerített rá.

A párt nem hozott vezéráldozatot. Csupán Péter Gábort, az ÁVH vezetőjét és Décsi Gyula volt igazságügyi minisztert és néhány főtisztviselőt tartóztattak le. Sőt a párt III. kongresszusán 1954 május végén a Moszkvában megfogalmazott kollektív vezetésének látszólagos átvételével tovább erősödött a pártvezetés zsidósítása. Ekkor választják be a politikai bizottságba Apró Antalt. A hírhedt békekölcsönjegyzés Nagy Imre alatt is megmarad. 1953 szeptemberében csaknem kétmilliárd forintot zsarolnak ki legnagyobbbrészt a munkásoktól. Nemcsak a pártvezetés, hanem a kormány is zsidó bővítésre kerül. 1954. július 6-án átalakítják a kormányt. Ekkor kerül be Piros László, Háy László, Bognár József és Szobek András is. Októberben újabb kormány átalakítás következik. Új miniszterek: Szalai Béla, Kis Árpád, Erdei Ferenc, Molnár Erik, Pogácsás György. Az Országos Tervhivatal élére Berei Andort, a Legfelsőbb Bíróság elnökévé Domokos Józsefet nevezik ki. Szeptemberben újabb, immár az ötödik békekölcsön

jegyzésre kerül sor. Ezúttal is több, mint egymilliárd forintot sarcot vetnek ki a lakosságra.

Mindezek ellenére a lakosság életszínvonala, de különösen munkakedve, ha szerény mértékben is, de javult. A lakosság úgy tűnik, elfogadta Nagy Imrét, akit taktikai megfontolásból ültettek a nyakára. 1955 tavaszán azonban a moszkvai politikai vezetésben új attrakció van kibontakozóban. Ennek méretei, összetettsége, s majdan következményei oly sokrétűek és bonyolultak, hogy fel kell tételezzük, nem a moszkvai párt és kormány, még csak nem is a moszkvai szabadkőműves páholy önálló terméke. Eredetét New Yorkban és Washingtonban kell keresni, hiszen egyes elemei, mint például a rövidesen megkötésre kerülő osztrák államszerződés, mint a második világháború utórezgése, nemcsak a Szovjetunió kompetenciája. Nagy Imre bármilyen fegyelmezett bolsevista szabadkőműves volt is, ebben az új politikai átrendezésben főnökei kockázatnak tekintették.

Annak ellenére, hogy az új politikai játszma ezután sem nélkülözhetette a párt reformjait, Nagy Imrét 1955 áprilisában jobboldali opportunistá nézeteiért minden pártmegbízatásától megfosztják, fölmentik miniszterelnöki tisztéből, majd rövid időn belül a pártból is kizárják. Félreállításának ez a halmozott formája már eleve felkelti a tárgyilagos külföldi politikai elemzők gyanúját. A magyar polgár még a hatalom kevésbé beavatott rétegeiben is csak a fejét kapkodja. Értetlenül áll a fejlemények előtt, annál is inkább, mert Nagy Imre rövid szereplése kézzelfogható eredményeket hozott az ország számára. Mindenki Rákosi ármánykodásában sejti a bajt, pedig itt sokkal többről van szó. Rákosi ezúttal csak a Kreml postása, akinek Nagy Imre feletti látványos győzelme ellenére számos megaláztatásban lesz része.

A magyar nép még Nagy Imre bukásának kábulatában viaskodik önmagával és az alig egy hónap múlva bekövetkező két nagyon fontos esemény is alig kelti fel figyelmét. Valószínű a tervezőknek ez is volt a célja, hiszen a nemzet sorsfordulóhoz érkezett. Kerülni kellett mindent, ami érdeklődését ebbe az irányba fordítaná. 1955. május 11-14-ig Albánia, Bulgária, Csehszlovákia, Lengyelország, a Német Demokratikus Köztársaság, Románia, a Szovjetunió és Magyarország kormányküldöttségei tárgyalást folytattak Varsóban. A magyar küldöttséget az új Rákosi ajánlotta, teljesen megbízható Hegedűs András miniszterelnök vezeti. Rövid tárgyalás eredményeként a kormányfők aláírják a varsói barátsági, együttműködési, kölcsönös segélynyújtási egyezményt, az úgynevezett Varsói Szerződést. Ezúttal nem mellőzhetjük a nagy sietség okát, annál is inkább, mert 1956 októberi szabadságharcunk egyik fontos indítékát kell benne keresnünk. Ahogyan ma tudjuk, Ausztria második világháború utáni függetlenségének biztosításáról az 1943. október 19-30. között megtartott három szövetséges nagyhatalom külügyminisztereinek értekezletén hoztak döntést. Nyilvánvaló, ez nem tekinthető a külügyminiszterek önálló elhatározásának. A direktívák kormányfőiktől kell, hogy származzanak, hiszen azok ennél sokkal kisebb horderejű kérdésekben is maguknak tartották fenn a döntés jogát. Hogy Ausztria miért úszhatta meg ilyen olcsón és könnyen a második világháborút, azt ma még csak találgathatjuk, de ehhez jó megközelítési pontjaink vannak.

Nem szorul külön bizonyításra, hogy az Anschluss után, de előtte is az osztrák lakosság nagy, meghatározó többsége náciabb volt a német nácioknál. A világháborúban a szövetségesek elleni aktivitásuk számarányukhoz képest ugyan csak igazolja ezt a megállapítást. Azt is tudjuk, hogy a meggyilkolt Dollfuss kancellár hivatali idején abban az

időben szinte Európa egyetlen diktatúráját gyakorolta. Érdekes módon a "demokráciára" oly kényes Roosevelt és Churchill ezt a háborús osztozkodás során nemcsak, hogy nem kifogásolta, hanem ezek szerint még jutalmazta is. Az osztrák államszerződés idején hallani lehetett olyan véleményt is, hogy a második világháború alatt és befejezése után az osztrákok által kiutált Habsburg-ház feje, Ottó jelentős időt töltvén az Egyesült Államokban szabadkőműves lett, s ebben a minőségében valószínű, ki tudott alkudni hazájának valamit. Ezt bizonyítani nyilván nem lehet, de éppenséggel kizárni sem. Való igaz, a szabadkőművesség előszeretettel hívott és vett fel soraiba uralkodókat, trónörökösöket, államfőket. Gondoljunk csak Angliára vagy az Egyesült Államokra, de a Habsburg-ház esetében is volt már erre példa.

Akárhogy is volt, a győztesek háborús logikájával az osztrák államszerződés nem magyarázható. Valami ma még pontosan nem ismert oknak kellett közrejátszania. A győztesek magyarázata; miszerint Ausztriával nem lehetett békeszerződést kötni, minthogy Németország által az Anschluss-szal bekebelezett terület lett, és ezért megszűnt szuverén állam lenni, nem más mint erőltetett és nevetséges magyarázkodás. Az 1955. május 15-én kelt államszerződés 4. cikk 1. bekezdésében a győztesek az első világháborút lezáró Ausztriával kötött békeszerződéshez hasonlóan elmentmondást nem tűrve kijelentik: "A szövetséges és Társult Hatalmak kijelentik, hogy Ausztriának Németországgal való politikai vagy gazdasági egyesülése tilos." Ez a pont valószínű, hogy a francia és az angol megbízottak kérésére került a szövegbe, akik még e porig alázott helyzetében is félnek a német gazdasági konkurenciától. Bizony nehezen hitte volna ekkor még bárki, hogy Ausztriát jóval megelőzve éppen ők fognak el egy addig ismeretlen gazdasági

egyesülésre lépni Németországgal a közös piac révén. A 15. cikkben arra kötelezik Ausztriát, hogy együttműködjék a Társult Hatalmakkal Németország újralfelfegyverzésének megakadályozásában. Ezek a Szövetséges Társult Hatalmak valószínű nevetőgörcsöt kaptak volna, ha akkor valaki azt merte volna állítani, hogy 25 év múlva éppen ők fogják majdhogynem kényszeríteni Németországot az akaratán felüli fegyverkezésre. Ez a történet mindennél jobban bizonyítja, hogy ezek a "derék" hatalmak teljességgel megbízhatatlanok, hiszen pillanatnyi érdekeikért nemcsak az általuk kikényszerített szerződéseket rúgják fel, hanem hosszú távú érdekeiket is. A 21. cikkben Ausztriát mentesítik a hadiállapottal kapcsolatos jóvátétel fizetésétől, csupán az Ausztriában lévő német javak átadására kötelezik a Szövetséges Társult Hatalmak részére, amely alatt teljes egészében a Szovjetuniót kell érteni. Ezúttal egy megmosolyogni való retorikai bravúrral állunk szemben. Igaz ugyan, hogy ezek a jóságos hatalmak nem követelnek jóvátételt, de a 22. cikk 1-6. pontjai nagyon is jóvátételszerű kötelezettségeket rónak Ausztriára. Mint például:

- 1-2. A Szovjetunió 30 év tartamára koncessziót kap Ausztria olajtermelésének 60 %-ra.
3. A Szovjetunió 420.000 tonna nyersolaj összteljesítményű olajfinomítót kap.
4. A Szovjetunió megkapja az olajtermékek elosztásával foglalkozó vállalatokat.
5. A Szovjetunió megkapja a DDSG Magyarországon, Romániában és Bulgáriában lévő javait, valamint a Dunagőzhajózási Társaság Kelet-Ausztriában levő javainak 100 %-át.
6. Ausztria a maga részéről kötelezi magát, hogy 6 éven belül a Szovjetunióknak szabadon átváltható valutában 150.000.000 US dollárt fizet. Méghozzá



3 havonként 6.250.000 dolláros egyenlő részletekben. Szabályozzák, hogy az USA dollár alapja az 1949. szeptember 1-jén fennállott aranyparitás, amely szerint 1 nucia arany = 35 dollár, ami 1955. május 15-én már nem tekinthető valós értéknek.

A Szövetséges Társult Hatalmak befejezésül Ausztriát a megszálló csapatok kivonásával egyidejűleg 1955. október 26-án örök semlegességi fogadalomra is kényszerítik.

Mi, magyarok az osztrák államszerződést olvasva irigykedve fanyalgunk: Az osztrákok megint ügyesebbek voltak valahol... De bosszankodásra is akad okunk. A 7. cikk teljes egészében a szlovén és horvát kisebbség jogainak részletes leírásával foglalkozik. a magyar kisebbségről említést sem tesznek, pedig azok is akkor kerültek Ausztriához, amikor a szlovének és horvátok. Hiába a demokrácia természete már csak ilyen.<sup>43</sup>

Már 1955-ben sem volt titok, hogy a Varsói Szerződéskötéssel kapcsolatos versenyfutás oka éppen az Osztrák Államszerződés megkötése volt. A gondos tervezők nagyon vigyáztak, hogy mindenképpen a Varsói Szerződés aláírása előzze meg az Osztrák Államszerződés aláírását. Ezt olyan fontosnak tartották, hogy még az okirat keltezését is meghamisították. A Varsói Szerződés aláírásának dátuma 1955. május 14. Az Osztrák Államszerződést 1955. május 15-én kötötték meg. A valóságban mindkét szerződést május 15-én írták alá. A legfontosabb elvi feltétel azonban így is teljesült, mert a Varsói Szerződést 15-én délben, az Osztrák Államszerződést pedig 15-én délután írták alá. Ennek igazolására tanúnak hívjuk Sík Endre későbbi kommunista külügyminisztert, aki tagja volt a Varsói Szerződés magyar tárgyalóküldöttségének. Emlékiratában így írja le a történetet: "Aznapi reggel kaptuk a hírt, hogy Hruscsov a napokban látogat el Belgrádba; délben megszületett a

Varsói Szerződés; ennek aláírása után kikísértük a repülőtérre Molotovot, aki még aznap délután aláírta Bécsben az államszerződést."<sup>44</sup> Ez a jelentéktelennek látszó "keltezési affér" a tízmilliós magyar nemzet számára sajnos nagyon is jelentőssé vált. Már pusztán létezése is gyanúra ad okot. Amint látni fogjuk, nem is alaptalanul.

Ha újraolvassuk a második világháborút lezáró, 1947. február 10-én Párizsban megkötött magyar békeszerződés 22. cikk 1. bekezdését, rögtön megértjük, miért is vigyáztak olyan kényszerrel a Varsói Szerződés keltezésére. Íme a hivatkozott bekezdés teljes szövege:

"A jelen szerződés életbelépését követően minden szövetséges fegyveres erő 90 napon belül Magyarországból vissza kell vonni, mindazonáltal a Szovjetunióknak fennmarad a joga magyar területen oly fegyveres erő tartására, amelyre szüksége lehet ahhoz, hogy a szovjet hadseregnek az ausztriai szovjet megszállási övezettel való közlekedési vonalait fenntartsa."<sup>45</sup>

Ez a passzus tulajdonképpen nem kevesebbet jelent, minthogy az Osztrák Államszerződés létrejöttével – mivel az Ausztriában állomásozó szövetséges csapatok, köztük a szovjet csapatok is kivonásra kerülnek – a szovjet csapatok magyarországi állomásoztatásához új jogcímet kellett keresni. Ezt szolgálta a Varsói Szerződés.

Önkéntelenül adódik a kérdés, hogy az Egyesült Államok és Anglia (Franciaországot itt akár említeni sem szükséges), akiknek feltehetően köszönhető, hogy a fenti szöveg belekerült a békeszerződés szövegébe, s az úgynevezett hidegháború keretében addig is oly nagy hangon kifogásolták a szovjet gyarmati diktatúrát Magyarországon, ilyen naivak lettek volna, hogy szó nélkül tűrik a békeszerződés ilyen nevetséges megkerülését? Nem... erről szó sincs! Az Egyesült Államok nemcsak, hogy nem ellenezte

a körmönfont megoldást, hanem egyetértően hozzájárult ahhoz. Nem kizárt, hogy a javaslatot éppen ő tette, hiszen a korabeli külpolitikai viszonyok között teljesen felesleges: NATO létrehozásával ő mutatta be azt a "modell értékű" formációt, amellyel a tagállamok akár örökös megszállása is "törvényesíthető". A magam részéről biztos vagyok abban – minden ilyenfajta okmány ismerete nélkül is –, hogy az Osztrák Államszerződést aláíró szövetséges hatalmak által a szerződés aláírását megelőző egyezkedése során ott szerepelt a Szovjetunió azon feltétele, hogy csapatait továbbra is kelet-európai gyarmatain tarthatja. Amint látni fogjuk, erre még azon államok esetére is szükség esetén lehetőséget adtak, akiket pedig a második világháborúban győztes országoknak ismertek el. Így kerülhetett szovjet katonai megszállás alá Lengyelország és 1968-ban Csehszlovákia is. Mi sem jellemzőbb az Egyesült Államok álszent magatartására, mint hogy az 1975. augusztus 1-jén aláírt úgynevezett Európai Biztonsági és Együttműködési értekezlet záróokmányában, de az értekezletek hosszú során sem kifogásolta, azaz jóváhagyta a kelet-európai államok szovjet katonai megszállását. Nem árt felidézni, hogy ez a "biztonsági" értekezlet éppen a Varsói Szerződés tagállamai 1969. évi kezdeményezésére jött létre. Eredménye pedig a Szovjetunió második világháborús hódításainak végleges elismerése, konzerválása volt. A "nagy ellenség", a Szovjetunió csodálatosképpen minden célját el is érte, minden kívánságát teljesítették.

Az Egyesült Államok cinkossága abban is felismerhető, hogy az ausztriai megszálló csapatai ellátásához szükséges közlekedési vonalainak fenntartása ürügyén engedélyezte magyarországi fegyveres erő állomásoztatását. Hiszen e vonalak biztosítására Magyarországot a békeszerződésben anélkül is kötelezhette volna. Annál is inkább, mert ezt meg

is tette. A 22. cikk 3. pontja egyértelműen előírja: "Magyarország azonban rendelkezésre fog bocsátani minden olyan eszközt és könnyítést, amelyre az ausztriai szovjet megszállási övezettel való közlekedési vonalak fenntartása céljából különlegesen szükség lehet, aminek ellenében a magyar kormány megfelelő ellenszolgáltatásban fog részesülni." <sup>46</sup>

Akkor hát mi szükség volt a szovjet csapatok békeszerződés hatálybalépését követő 90 napon túli magyarországi állomásoztatására? Az Egyesült Államok a Szövetségi Ellenőrző Bizottsági szerepükben nagyon jól tudták, hogy a szovjet csapatok nagy többsége nem is az ausztriai övezettel való közlekedési vonalak mentén helyezkedtek el az ország területén.

A Varsói Szerződés és az Osztrák Államszerződés aláírásának ez a gyanús egybeesése a hatalmat bitorló zsidóság kivételével megdöbbenette a nemzet teljes elit rétegét a politika iránt érdeklő és értő közönségét. Baljós suttogások kezdődtek. A zsidóság szerepét nem lehetett többé szépíteni a szovjet érdekű kollaborációt illetően.

Ezzel párhuzamosan egyre nagyobb hangerővel folyik a szovjet diktatúra átalakítása, hátrányainak enyhülése, a személyi kultusz okozta károk helyreállítása, áldozatainak rehabilitálása. Ennek folyamatát a szovjet gyarmatokra is kiterjesztik. Hruscsov Canossát jár Belgrádban, Titó nem az imperialisták láncos kutyája többé. Úgy tűnik, Titóék a legcsekélyebb mértékben sem haragszanak a hét éven át tartó, a világtörténelemben páratlan durvaságú mocskolódásért. Természetesnek veszik, hogy a vörös bohózat első felvonása véget ért.

A magyarországi helyzet meglehetősen ellentmondásos. Hruscsov belgrádi útját megelőzően egy héttel Nagy Imrét még a sóhivatalnak becézett Hazafias Népfront elnökségi

tagságáról is lemondatták, pedig kereken egy hónap múlva még Mindszenty József esztergomi érsek börtönbüntetését is felfüggesztik. Nem sokkal később Grósz József kalocsai érsek börtöne is megnyílik. Szabadulnak a szociáldemokrata vezetők, valamint a koncepciós perek áldozatai. Azok a bolsevista szabadkőművesek, akik a párt kifürkészhetetlen akaratából, saját nem létező bűnösségük bevallásával börtönbe kerültek – ismét "szabadok". Az ÁVH-s verőlegényei által csak "szarjancsinak" becézett Kádár János a börtöncellát a Pest megyei pártbizottság első titkári szobájával cseréli fel. Pontosan három hónap múlva Nagy Imrét viszont kizárják a pártból.

A magyarság értetlenül szemléli a hektikus eseményeket. Közben alig érthető módon 1955. december 14-én Magyarországot felveszik az ENSZ-be. Úgy tűnik, mintha a magyarországi események a nagyhatalmak közös irányítása alá kerültek volna. Ennek pedig baljós céljai lehetnek, amelyek messze túlőnének látókörünkön.

Az osztrák semlegességi szerződés megkötése után nagy zavar támadt, mondhatnánk pánik tört ki Magyarországon. Maguk a zsidók is gondolkodni kezdtek, hogy vajon helyes volt-e a pártban, a kormányban és a közigazgatásban 1945 után minden jelentős pozíció elfoglalása, az erőszakos szervek vezetésének teljes megszállása? A szovjet haderő kivonásával zsidóellenes pogromtól tartottak. Tegyük hozzá nem is alaptalanul. A szovjet csapatok további Magyarországon történő állomásoztatása a Varsói Szerződés ürügyén, még az ország kormányzását kisajátító zsidóság körében is kételyeket ébresztett. Példa nélküli esetnek számított. Németország szövetségesei közül Magyarországon kívül csak Olaszországgal kötöttek békeszerződést, amelyben a megszálló csapatok visszavonásáról intézkedtek. Ezt a csapatkivonást viszont végre is

hajtották. A NATO ürügyén nem szállták meg ismét annak tagországait. A NATO csupán támaszpontokat létesített bérleti szerződés formájában, de nem minden tagországa területén. Éppen ezért jogosnak tűnt a magyarországi zsidóság aggodalma. Bár a Szovjetunió ebbéli erkölcei nem hasonlíthatók a nyugati hatalmakéhoz, de tartani lehetett attól, hogy mint második világháborús szövetségese esetleg Amerika akarata érvényesülni fog. Érdekes módon ugyanez a dilemma jellemezte a szabadkőműves szovjet vezetést is. Innen pedig már egyenes út vezetett New York láthatatlan hatalmi központjához. Úgy tűnik, a szovjet vezetők egyeztettek is ezzel a titkos hatalommal. Valószínű, a "megoldás" terve is itt készült.

A valós helyzet feltárásához ismét vissza kell nyúlnunk a háború utáni Status quo kialakításához, meg kell vizsgálnunk annak formáját, érvrendszerét. Itt első helyen állt a tönkrezúzott Németország teljes gúzsba kötése, intézményeinek, gazdasági potenciáljának totális szétverése. A "fasizmus", amelyet a szülőanya Olaszország helyett a jövőben Németországra kell érteni, újjáéledésének minden módon való megakadályozása. Németország politikai és gazdasági eredményei ugyanis a rendkívül rövid hitleri – ha úgy jobban tetszik fasiszta – uralom alatt a marxizmussal, vagy bármely más ideológiával szemben összehasonlíthatatlanul nagyobb volt. Érthető, ha ezt az eredményes ideológiai eszközrendszert egyszer, s mindenkorra száműzni igyekeztek a Föld színéről. Ha valaki a zsidóság mohóságát, vagy gazdasági módszereit hangoztatni merészeli, annak neve a mai napig fasiszta, és a zsidósággal való szembenállását kiemelendő antiszemita. Feltűnő, hogy a fasizmus újjáéledésének tilalmát minden "békeokmányba" felvették. A fasizmus felett aratott győzelem haszonélvezőit már a fogalom említése is idegessé teszi.

A Varsói Szerződésen túl a fasizmus visszatérésének veszélye az, amely megteremtheti a szovjet csapatok osztrák államszerződésen túli tartózkodásának feltételeit Magyarországon.

A második világháború következményeinek kialakítása nem kizárólag a Szovjetunió ügye, hanem elvileg a négy szövetséges nagyhatalom, az Egyesült Államok, a Szovjetunió, Nagy-Britannia és Franciaország közös feladata. A gyakorlatban ez az Egyesült Államok és a Szovjetunió akarátában testesült meg. Vitathatatlan, hogy a Status quo bárminemű megváltoztatásához szükség van a többi győztes hatalom, de legfőképp az Egyesült Államok és a Szovjetunió egyetértésére. Nem vitatható, ez kiterjed a háborús megszállási rendszerek vonatkozásaira is. Éppen ezért a szovjet csapatok 1955. május 15. utáni Magyarországon történő állomásoztatásához – bármilyen ürüggyel történjék is – szükség volt az Egyesült Államok hozzájárulására. Ehhez az amerikai kormány elvi egyetértését a Szovjetunió ugyan elnyerte, de a jelek szerint a Varsói Szerződés tényét nem tartotta elegendőnek. További érvekre volt tehát szükség. Ha pedig ilyen érvek nincsenek kéznél, hát provokálni kell. Ez az oroszoknak és a velük kollaboráló zsidóknak gyerekjáték, csupán a békeszerződést kell elővenni és újraolvasni. Már a 4. cikk szövegében nagyon ügyesen becsempészve megtalálható. A mesteri fogalmazás magán viseli az oroszok ebbéli páratlan ravaszságát, keze nyomát. Olvassuk csak:

"Magyarország, amely a Fegyverszüneti Egyezmény értelmében intézkedett magyar területen minden fasiszta jellegű politikai, avagy katonai színezetű szervezetnek, valamint minden olyan szervezetnek felosztatása iránt, amely az Egyesült Nemzetekkel szemben ellenséges propagandát, ideértve a revizionista propagandát fejt ki, a jövőben

nem engedi meg olyan effajta szervezeteknek fennállását és működését, amelyeknek célja az, hogy megfossza a népet demokratikus jogaitól."

Ne akadjunk most fenn azon, hogy mindezt a Szovjetunió kormánya és az általa a magyar nemzet nyakára ültetett zsidó-kommunista diktatúra a háború befejezése óta egész Kelet-Európa kárára folytatólagosan elkövette. Hiszen már régtől fogva megszokhattuk; a szerződés betartása mindig a gyengébb kötelessége. Őt az erősebb szerződő fél erre rá tudja kényszeríteni. Fordítva ez sohasem működött.

Bármely, a Szovjetunió részére második világháborús járandóságként kizsákmányolás céljára, rendelkezésére adott újgyarmati állam területén való szovjet megszálló haderő jelenléte tehát a fasizmus újjáéledésének veszélyével igazolható. Az csak természetes, hogy minden a kormányzást gyakorló zsidó kollaboránsokkal vagy Uram bocsá' a Szovjetunió kizsákmányolásával, katonai megszállásával való szembenállás a legenyhébb demons-tráció felér a fasizmus visszatérésének veszélyével, amelyet minden eszközzel fel kell számolni. Ha pedig ilyen ellenkezés nincs – hát ki kell provokálni! Úgy tűnik, ez a "praktikus" elgondolás nem 1956-ban keletkezett, hanem már a háború alatt, amikor leigázott ellenfeleik javain és szuverenitásán osztozkodtak. E letepert nemzetek kizsákmányolásának legjobb eszköze az államkapitalista gazdasági rendszer, amelyet szocialista ideológiaként lehet rákényszeríteni az uralmuk alá vont népekre. A világszínpadán pedig a mindent megváltó kommunista ideológia missziós terjesztéseként lehet a keserű bohózatot előadni.

A politikai konstruktőrök számoltak azzal, hogy az igájukba fogott népek felismerik majd becsapottságukat, s megpróbálnak kibújni ebből a különös szereposztásból. Gondoskodtak tehát róla, nehogy valami módon ki-



húzhassák nyakukat a hurokból. Már a teheráni konferencián "eldöntik", hogy a háború után a békét a három csalónak az Egyesült Államoknak, a Szovjetuniónak és Angliának kell majd "fenntartania". A teheráni tárgyalások egyik szünetében Roosevelt így számol be fiának, Eliottnak erről: "Megállapodtunk, hogy ha kell, erőszakkal is megóvjuk a békét. Fő célunk annak megállapítása volt, hogy a háború utáni világban melyek képezik majd az egyes országok számára a biztonsági övezeteket." <sup>47</sup>

Világos beszéd! Félreérthetetlen utalás a "biztonsági övezetbe" sorolt államok igában tartásának szükség szerinti módszereire.

## A biztonsági övezetek létrehozása

A Szovjetunió már a második világháború megvívásának feltételéül szabta Kelet-Európa újgyarmatosításának lehetőségét. A jóvátételen túl gazdasági kizsákmányolásának lehetőségével. Az Egyesült Államok is, Anglia is boldogan ígérte, majd adta oda mások javait. Amint látni fogjuk, a háború utáni osztozkodásnál ez nem is volt kérdés, hogy az oroszok által kiszemelt államok befolyási övezetébe, ha úgy jobban tetszik biztonsági övezetébe kerüljenek. Némi problémát okozott ugyan, hogy a Szovjetunió olyan államokat is követelt, amelyek Angliának és Franciaországnak már a háború megkezdése előtt szövetségese volt. Ide tartozik elsősorban Lengyelország és Csehszlovákia. Vagy Albániát is említhetnénk, aki ugyan nem volt szövetségese fenti hatalmaknak, de a nagyhatalmak ellenfeleinek korai áldozata. Valószínű, ebbe a kategóriába lett volna sorolható Magyarország is, ha a hazai zsidóság a láthatatlan szabadkőműves hatalom utasítására nem rángatta volna bele a világháborúba.

Sem Roosevelt, sem Churchill nem volt tekintettel arra, hogy a Szovjetunió által "kívánt" nemzetek mely oldalon vettek részt a második világháborúban. Magyarországnak ugyan értésére adták, hogy Hitler utolsó csatlósaként a Szovjetunió vazallusává kell válnia, de hogyan kerülhet oda Lengyelország? Aki "élvezte" Anglia területi és politikai garanciáit és ennek következményeként első áldozata lett a német katonai gépezetnek. Vagy Csehszlovákia? Aki éppen Anglia és Franciaország szövetségeseként, azok tanácsára "társult be" a Német Birodalomba. Bulgária sem harcolt a